

tager Hensyn til. Jeg forstaaer godt, at det, som det for det ærede Medlem kommer an paa, kun er Begejstring. Den Opstabling af, hvad der skete i 1659, som jo kun har til Hensigt at præparere Befolkningen endnu lidt mere for at fremkalde Patriotismen, duer ikke længere. Aanden fra 1848 gør sig heller ikke gældende for Tiden. Man har jo skrevet saa meget om Kampen i 1659 og særlig fremhævet, at københavnske Kvinder kom med store Kedler med Beg og kogende Vand og hældte det ud over Svenskerne. Jeg skal oplyse, at da de fangne Insurgenter efter Istedslaget blev førte gennem København, saa jeg noget lignende. Der var ganske vist ikke Tale om kogende Beg eller Vand, men jeg har set Kvinder i Nyboder kaste Kaffe kedler, Ildtænger, Trefodder og store Brændestykker ned paa disse ulykkelige Mennesker, der var saarede og indbundne og eskorterede af vore egne Soldater. Det blev drevet saa vidt, at man ikke mere kunde eskortere dem fra Toldboden, hvor de udskibedes, til Kasernen om Dagen, men maatte bringe dem i Land om Natten og føre dem over Grønningen og Volden til Kasernen. Det ærede Medlem ved jo ogsaa meget godt, at i 1864 var der ikke den samme Aand hos Soldaterne som i 1848—50. Der er af det ærede Medlem fra Odense (Halsted) talt om den fransk-tyske Krig. Den Gang mente man jo, at der kunde være Tale om at gaa til Grænsen for at støtte Frankrig i Kampen mod Tyskland, men paa den Tid var der ingen som helst Patriotisme eller Iver hos Soldaterne efter at komme i Tøjlet, enhver søgte at skubbe sig fra det, og alle herhjemme ønskede at være i Fred og ikke deltage i Krigen. Selv om Højre danner aldrig saa mange Foreninger for at fremkalde en saadan Stemning, og selv om alle Bourgeoisiets Damer drage frem ude omkring i Landet og fortælle om det Værn og Forsvar, vi skulle have om København, er jeg sikker paa, at naar der er bygget adskillige Aar paa dette Værn, og man stadig har handlet paa samme udæskende Maade, som man tidligere har gjort herhjemme, vil det ende med, at man bliver rodet ind i en Krig, og det er ret tvivlsomt, om denne Patriotisme kommer op i Befolkningen, saa at man ønsker at slaas. Jeg tror snarere, at man vil kræve hurtigst muligt at faa Fred. Jeg tror ikke, denne Bevægelse har gavnet saa meget, som Højre har ønsket det. Den har delt Folket i Lejre.

Jeg vil sige, at selv om det Forslag,

som vi nu føre ud paa Valgtribunerne, endnu ikke denne Gang skulde faa Flertal for sig, skal den Agitation, vi ville drive mod Militarismen, nok bevirke, at Regeringen og Regeringspartiet ikke skulle komme ind med nogen Majoritet, og at vi nok skulle naa et lignende Resultat som det, vi fik efter Forliget i 1894—95. Og er dette sket, ville vi se, hvad Regeringen vil forelægge. Den vil saa komme til at tage Reb i Sejløne, og det kunde nok være, at Forslagene komme til at se noget anderledes ud, end de nu gøre.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen. Dagsordenen er da:

Fortsettelse af første Behandling af følgende Lovforslag:

- 1) Forslag til Lov om Hærens Ordning.
- 2) Forslag til Lov om Befæstningsanlæg.
- 3) Forslag til Lov om Supplering af de for Fodfolket bestemte Beholdninger af Haandvaaben, Skanseredskaber, Trainmateriel og Munderingssager.
- 4) Forslag til Lov om Afhændelse af en Del af Christianshavns Fæstningsværker, Fredericia Fæstning, Citadellet Frederikshavn og andre Grundarealer m. m.
- 5) Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Hæren.
- 6) Forslag til Lov om Felttillæg m. m. ved Hæren.
- 7) Forslag til Lov om Søværnets Ordning.
- 8) Forslag til Lov om ekstraordinær Bevilling til Anskaffelse af Søkrigsmateriel.
- 9) Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Søværnet.
- 10) Forslag til Lov om Søtillæg m. v. ved Søværnet.
- 11) Forslag til Lov om nogle midlertidige Ændringer i Lov af 28. Maj 1880 om Søværnets Ordning, saaledes som den er ændret ved Lov Nr. 95 af 15. Maj 1903.
- 12) Forslag til Lov om Afrustning m. m.

Mødet hævet Kl. 10.